

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

SEKCJA CZWARTA

SPRAWA MILKA przeciwko POLSCE

(Skarga nr 14322/12)

WYROK

STRASBURG

z dnia 15 września 2015 roku

Ten wyrok uprawomocni się na warunkach określonych w Artykule 44 § 2 Konwencji. Może podlegać korekcie wydawniczej.

W sprawie Milka przeciwko Polsce,

Europejski Trybunał Praw Człowieka (Sekcja Czwarta), zasiadając jako Izba w składzie:

Guido Raimondi, *Przewodniczący*,
Päivi Hirvelä,
George Nicolaou,
Ledi Bianku,
Krzysztof Wojtyczek,
Faris Vehabović,
Yonko Grozev, *sędziowie*,

oraz Françoise Elens-Passos, *Kanclerz Sekcji*,

Obradując na posiedzeniu niejawnym w dniu 25 sierpnia 2015 roku,

Wydaje następujący wyrok, który został przyjęty w tym dniu:

POSTĘPOWANIE

1. Sprawa wywodzi się ze skargi (nr 14322/12) wniesionej do Trybunału w dniu 10 lutego 2012 roku przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie Artykułu 34 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności ("Konwencja") przez obywatela Polski, Pana Sławomira Milka ("skarżący").

2. Skarżący, któremu przyznano pomoc prawną, był reprezentowany przez Pana J. Köhlera, adwokata prowadzącego praktykę w Katowicach. Rząd polski ("Rząd") był reprezentowany przez pełnomocnika, Panią J. Chrzanowską z Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

3. Skarżący sformułował zarzut, że w areszcie zastosowano wobec niego karę dyscyplinarną, ponieważ wielokrotnie odmawiał poddania się oględzinom ciała, które stanowiły naruszenie Artykułu 3 Konwencji.

4. W dniu 1 września 2014 roku zarzuty te zostały zakomunikowane Rządowi na podstawie Artykułu 3 i 8 Konwencji a pozostała część skargi została uznana za niedopuszczalną.

STAN FAKTYCZNY**I. OKOLICZNOŚCI SPRAWY**

5. Skarżący urodził się w 1957 roku i jest osadzony w Dąbrowie Górniczej.

Odmowa skarżącego poddania się oględzinom ciała oraz kara dyscyplinarna zastosowana wobec niego.

6. Skarżący został tymczasowo aresztowany w 2007 i 2008 roku. Następnie wydano wobec niego wyrok skazujący i odbywał karę w różnych aresztach śledczych oraz zakładach karnych.

7. Od dnia 24 maja 2011 roku skarżący przebywał w Areszcie Śledczym w Sosnowcu a od dnia 17 maja 2012 do dnia 10 czerwca 2013 roku w Zakładzie Karnym w Wojkowicach.

8. W dniu 20 października 2011 roku skarżący został przeniesiony w inne miejsce w celu doprowadzenia na czynności proceduralne i w związku z tym wydano mu polecenie, by poddał się oględzinom ciała, on jednak odmówił. Skarżący zwrócił się do funkcjonariuszy publicznych w sposób wulgarny oraz nie okazywał skruchy. Jego wychowawca wystąpił zatem o wymierzenie kary dyscyplinarnej.

9. W dniu 26 października 2011 roku skarżący udał się do lekarza, by obciąć paznokcie i zachowywał się wobec niego w sposób agresywny, w związku z tym złożono kolejny wniosek o wymierzenie wobec niego kary dyscyplinarnej. Z treści uzasadnienia wniosku wynika, że skarżący przyznał się do popełnienia czynu, który stanowi podstawę nałożenia kary dyscyplinarnej, a jego postawa nie wykazywała skruchy.

10. W dniu 27 października 2011 roku Dyrektor Aresztu Śledczego w Sosnowcu zbadał jednocześnie oba wnioski i ukarał skarżącego naganą w drodze kary dyscyplinarnej.

11. Skarżący złożył zażalenie.

12. W dniu 17 stycznia 2012 roku Sąd Okręgowy w Katowicach oddalił zażalenie i utrzymał w mocy zaskarżoną decyzję uznając, że została wydana zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa.

13. W dniu 18 maja 2012 roku skarżący ponownie odmówił poddania się oględzinom ciała w jednostce penitencjarnej w Wojkowicach.

14. W dniu 23 maja 2012 roku Dyrektor Zakładu Karnego w Wojkowicach wymierzył wobec skarżącego karę dyscyplinarną w związku z odmową poddania się oględzinom ciała. Skarżący miał zakaz otrzymywania paczek żywnościowych przez okres dwóch miesięcy.

15. W dniu 28 maja 2012 roku skarżący złożył do sądu zażalenie na przedmiotową decyzję.

16. W dniu 18 lipca 2012 roku Sąd Okręgowy w Katowicach oddalił zażalenie i utrzymał w mocy zakwestionowaną decyzję. Sąd nie zbadał przesłanek poddania skarżącego oględzinom ciała. Stwierdził, że przedmiotowa decyzja została wydana zgodnie z obowiązującymi przepisami Kodeksu karnego wykonawczego.

17. W dniu 26 czerwca 2012 roku skarżący ponownie odmówił poddania się oględzinom ciała w jednostce penitencjarnej w Wojkowicach. Z wniosku o wymierzenie wobec skarżącego kary dyscyplinarnej, który został przedstawiony na piśmie wynika, że odmówił zdjęcia bielizny. Wychowawca domagał się umieszczenia skarżącego w celi izolacyjnej na okres 7 dni za karę.

18. W dniu 27 czerwca 2012 roku Dyrektor Zakładu Karnego w Wojkowicach wymierzył wobec skarżącego karę dyscyplinarną w postaci umieszczenia w celi izolacyjnej na okres 7 dni. Skarżący odbył karę pomiędzy dniem 27 czerwca a 4 lipca 2012 roku.

19. Skarżący złożył zażalenie na tę decyzję.

20. W dniu 3 września 2012 roku Sąd Okręgowy w Katowicach oddalił zażalenie i utrzymał w mocy zakwestionowaną decyzję uznając, że została wydana zgodnie z prawem i była uzasadniona w okolicznościach niniejszej sprawy, mianowicie skarżący odmówił poddania się oględzinom ciała, co stanowiło przewinienie dyscyplinarne.

21. W dniu 27 czerwca 2012 roku skarżący odmówił poddania się oględzinom ciała, gdy został przyjęty na oddział szpitalny oraz ponownie w dniu 30 czerwca 2012 roku po powrocie ze spaceru. Z wniosku o wymierzenie kary dyscyplinarnej, który został przedstawiony na piśmie wynika, że skarżący tolerował oględziny “w zakresie, który uważał za właściwy”.

22. W dniu 4 czerwca 2012 roku Dyrektor Zakładu Karnego w Wojkowicach wymierzył wobec skarżącego karę dyscyplinarną w postaci umieszczenia w celi izolacyjnej na okres 7 dni. Skarżący odbył karę pomiędzy dniem 4 a 10 lipca 2012 roku. W decyzji z dnia 4 lipca 2012 roku stwierdzono, że podlega ona zaskarżeniu w terminie siedmiu dni w drodze zażalenia do sądu penitencjarnego. Skarżący złożył zażalenie na tę decyzję.

23. W uzasadnieniu pisemnych wniosków z dnia 20 października i 26 grudnia 2011 oraz 27 i 30 czerwca 2012 roku o wymierzenie kary dyscyplinarnej stwierdzono ponadto, że skarżący nie wykazywał skruchy.

24. W dniu 10 czerwca 2013 roku skarżący zakończył odbywanie kary i został zwolniony z więzienia.

II. WŁAŚCIWE PRAWO KRAJOWE I PRAKTYKA

A. Kontrola osobista

25. Artykuł 116 ust. 2 Kodeksu karnego wykonawczego, w istotnym dla sprawie zakresie, stanowi:

“W wypadkach uzasadnionych względami porządku lub bezpieczeństwa skazany podlega kontroli osobistej.”

26. Artykuł 116 ust. 3 Kodeksu karnego wykonawczego definiuje “kontrolę osobistą” w następujący sposób:

“Kontrola osobista polega na oględzinach ciała oraz sprawdzeniu odzieży, bielizny i obuwia a także przedmiotów posiadanych przez skazanego. Oględziny ciała oraz sprawdzenie odzieży i obuwia przeprowadza się w pomieszczeniu, podczas nieobecności osób postronnych oraz osób odmiennej płci i dokonywane są za pośrednictwem osoby tej samej płci.”

B. Ochrona dóbr osobistych

27. Artykuł 23 Kodeksu cywilnego określa otwarty katalog tak zwanych “dóbr osobistych” w następujący sposób:

“Dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach.”

28. Artykuł 24 ust. 1 Kodeksu cywilnego stanowi:

“Ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków ... Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny.”

29. Artykuł 448 Kodeksu cywilnego stanowi:

“W razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia ...”

C. Rekomendacje Rzecznika Praw Obywatelskich

30. W dniu 23 grudnia 2014 roku Rzecznik Praw Obywatelskich zwrócił się do Ministra Sprawiedliwości z oficjalnym pismem, w którym podniósł kwestie dotyczące kontroli osobistej oraz przeszukania z rozbieraniem więźniów. Rzecznik Praw Obywatelskich wskazał na fakt, że brak szczegółowych przepisów określających rodzaje kontroli oraz ich cel, a także brak przepisów określających prawa osób wykonujących kontrole może tworzyć przestrzeń dla arbitralności i groźby naruszenia standardów wynikających z Europejskiej Konwencji Praw Człowieka. Rzecznik Praw Obywatelskich wydał następnie rekomendacje, by osoba wobec której wydano decyzję dotyczącą kontroli osobistej miała prawo zakwestionowania tej decyzji przed sądem.

PRAWO

I. ZARZUT NARUSZENIA ARTYKUŁU 3 KONWENCJI

31. Skarżący sformułował zarzut, że przeszukania z rozbieraniem, którym został poddany oraz zastosowanie wobec niego kar dyscyplinarnych stanowiło naruszenie Artykułu 3 Konwencji, który stanowi:

“Nikt nie może być poddany torturom ani nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu albo karaniu.”

32. Rząd zakwestionował ten argument. Rząd uznał, że oględziny ciała, których dotyczy skarga zostały przeprowadzone zgodnie z odpowiednimi przepisami prawa i nie były arbitralne lub nadmierne.

33. Skarżący nie zakwestionował “procedury dotyczącej oględzin ciała” jako takiej. Jednakże uznał takie oględziny za nieuzasadnione, ponieważ nigdy nie dał władzom penitencjarnym żadnych podstaw by podejrzewać go o to, że może stwarzać niebezpieczeństwo w więzieniu.

Dopuszczalność skargi

1. Sprzeciw Rządu dotyczący niewyczerpania krajowych środków odwoławczych

34. Rząd stwierdził, że skarżący nie wykorzystał wszystkich krajowych środków odwoławczych dostępnych na mocy polskiego prawa; podniósł, że skarżący powinien był skorzystać z możliwości wniesienia skargi na podstawie artykułów 23 oraz 24 polskiego Kodeksu cywilnego w celu ochrony dóbr osobistych.

35. Pełnomocnik skarżącego stwierdził, że skarżący złożył zażalenie na większość decyzji nakładających na niego kary dyscyplinarne oraz że były to zwykłe środki odwoławcze, z których musiał skorzystać. Stwierdził, że środki odwoławcze, do których odniósł się Rząd w swoich obserwacjach nie były odpowiednie do regulacji określonych w Kodeksie karnym wykonawczym, który służył za podstawę kary dyscyplinarnej zastosowanej wobec skarżącego.

36. Trybunał zauważa, że zgodnie z dokumentami i informacjami przedstawionymi przez strony, skarżący wniósł zażalenia na decyzje w przedmiocie nałożenia na niego kar dyscyplinarnych z dnia 27 października 2011 roku, 23 maja oraz 27 czerwca 2012 roku. Nie wniósł zażalenia na ostatnią decyzję z dnia 4 lipca 2012 roku, chociaż został poinformowany na piśmie o takiej możliwości (zobacz paragrafy 11, 15, 19 oraz 22 powyżej).

37. Wynika z tego, że część skargi, która dotyczy odmowy poddania się przeszukaniu z rozbieraniem w dniach 27 oraz 30 czerwca 2012 roku oraz kary dyscyplinarnej nałożonej na skarżącego w dniu 4 lipca 2012 roku musi

zostać uznana za niedopuszczalną ze względu na niewyczerpanie przez skarżącego krajowych środków odwoławczych.

38. W odniesieniu do stwierdzenia Rządu, że skarżący powinien był skorzystać z kolejnego środka odwoławczego, mianowicie ze skargi cywilnej w celu ochrony dóbr osobistych, Trybunał zauważa, że Rząd nie przedstawił żadnych dowodów wskazujących, że może ona stanowić skuteczny środek odwoławczy w kontekście przeszukania więźnia z rozbieraniem, w szczególności w okolicznościach, w których więzień odmawia poddania się takiemu przeszukaniu z rozbieraniem i zostaje ukarany dyscyplinarnie (porównaj *Bišta przeciwko Polsce*, skarga nr 22807/07, § 42, z dnia 12 stycznia 2010 roku). Trybunał zauważa ponadto, że zgodnie z odpowiednimi przepisami polskiego Kodeksu cywilnego, żądanie ochrony dóbr osobistych jednostki może być skuteczne jedynie w sytuacji, gdy zarzucane naruszenie jest bezprawne (zobacz paragraf 28 powyżej) natomiast kwestia podnoszona w przedmiotowej sprawie dotyczy tego, czy środki zastosowane przez władze były arbitralne lub nadmierne w okolicznościach niniejszej sprawy.

39. Wynika z tego, że środki odwoławcze, na które powołuje się Rząd nie mogą zostać uznane za odpowiednie w niniejszej sprawie oraz że wnosząc zażalenia do sądu penitencjarnego skarżący wyczerpał dostępne krajowe środki odwoławcze. Zarzut Rządu w przedmiocie niedopuszczalności w związku z niewyczerpaniem krajowych środków odwoławczych w zakresie decyzji, na które skarżący wnosił zażalenia musi zatem zostać oddalony.

2. Inne przesłanki dopuszczalności

40. Trybunał zauważa, że przeszukania z rozbieraniem stanowiące początkowo przedmiot zarzutów skarżącego nie zostały właściwie nigdy przeprowadzone całkowicie. Za każdym razem, gdy wydawano skarżącemu polecenie, by się rozebrał on odmawiał i zostawał w konsekwencji ukarany dyscyplinarnie. W swoich obserwacjach skarżący wyraźnie potwierdził, że nie sformułował zarzutu dotyczącego sposobu, w jaki zachowywali się funkcjonariusze Służby Więziennej, wydając mu polecenie poddania się przeszukaniu z rozbieraniem (zobacz paragraf 33 powyżej). Wynika z tego, że w niniejszej sprawie nie było elementu poniżenia lub upokorzenia, które może stanowić naruszenie Artykułu 3 Konwencji (zobacz i porównaj *Iwańczuk przeciwko Polsce*, skarga nr 25196/94, § 57, z dnia 15 listopada 2001 roku).

Wynika z powyższego, że skarga wniesiona na podstawie Artykułu 3 Konwencji jest oczywiście bezzasadna i musi zostać uznana za niedopuszczalną zgodnie z Artykułem 35 § 3 lit. a Konwencji.

Trybunał zbada następnie czy zarzuty skarżącego podnoszą kwestie określone w Artykule 8 Konwencji.

II. ZARZUT NARUSZENIA ARTYKUŁU 8 KONWENCJI

41. Odwołując się do sprawy *Wainwright przeciwko Zjednoczonemu Królestwu*, skarga nr 12350/04, § 43, ECHR 2006-X, w której stwierdzono, że w sytuacji, gdy środek nie spełnia standardów traktowania wynikających z Artykułu 3, może stać w sprzeczności z Artykułem 8 Konwencji, Trybunał zakomunikował także zarzuty skarżącego na podstawie tego postanowienia, które stanowi:

“1. Każdy ma prawo do poszanowania swojego życia prywatnego i rodzinnego, swojego mieszkania i swojej korespondencji.

2. Niedopuszczalna jest ingerencja władzy publicznej w korzystanie z tego prawa, z wyjątkiem przypadków przewidzianych przez ustawę i koniecznych w demokratycznym społeczeństwie z uwagi na bezpieczeństwo państwowe, bezpieczeństwo publiczne lub dobrobyt gospodarczy kraju, ochronę porządku i zapobieganie przestępstwom, ochronę zdrowia i moralności lub ochronę praw i wolności innych osób.”

42. Rząd stwierdził, że doszło do ingerencji w prawo skarżącego do poszanowania życia prywatnego, jednak ingerencja ta była uzasadniona i proporcjonalna w świetle wymogów określonych w Artykule 8 ust. 2 Konwencji. W szczególności, Rząd stwierdził, że nakazano przeprowadzenie oględzin ciała, gdy skarżący opuszczał jednostkę penitencjarną bądź wracał do więzienia oraz że istniała groźba, że może zabrać ze sobą przedmioty niebezpieczne.

A. Dopuszczalność skargi

43. Trybunał zauważa, że skarga ta nie jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu Artykułu 35 ust. 3 lit. a Konwencji. Trybunał stwierdza ponadto, że nie jest niedopuszczalna z jakichkolwiek innych przyczyn. Musi zatem zostać uznana za dopuszczalną.

44. Trybunał zbada jedynie te przypadki odmowy skarżącego poddania się oględzinom ciała oraz nałożonych na niego kar dyscyplinarnych w związku z którymi złożył zażalenie na odpowiednie decyzje. Zarzut dotyczący kary dyscyplinarnej z dnia 4 lipca 2012 roku zostaje uznany za niedopuszczalny, a zatem wykracza poza badanie Trybunału co do meritum (zobacz paragraf 37 powyżej).

B. Meritum skargi

1. Istnienie naruszenia

45. Zgodnie z powyższym, w sprawie *Wainwright przeciwko Zjednoczonemu Królestwu* Trybunał stwierdził, że w sytuacji, gdy środek nie spełnia standardów traktowania wynikających z Artykułu 3, może stać

w sprzeczności z Artykułem 8 Konwencji, który *inter alia* zapewnia ochronę integralności fizycznej i moralnej pod postacią poszanowania życia prywatnego jednostki (zobacz *Costello-Roberts przeciwko Zjednoczonemu Królestwu*, z dnia 25 marca 1993 roku, § 36, Seria A nr 247-C oraz *Bensaid przeciwko Zjednoczonemu Królestwu*, skarga nr 44599/98, § 46, ECHR 2001-I). Nie ma wątpliwości, że wymóg poddania się przeszukaniu z rozbieraniem będzie co do zasady stanowił ingerencję w prawa określone w paragrafie pierwszym Artykułu 8 i musi być uzasadniony przesłankami wskazanymi w paragrafie drugim, mianowicie musi być “zgodny z prawem” oraz “konieczny w demokratycznym społeczeństwie” dla osiągnięcia jednego lub kilku uprawnionych celów tam wymienionych. Zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem, pojęcie konieczności oznacza, że ingerencja odpowiada naglącej potrzebie społecznej i jest w szczególności proporcjonalna do uzasadnionego celu (zob., na przykład, *Olsson przeciwko Szwecji* (nr 1), z dnia 24 marca 1988 roku, § 67, Seria A nr 130). Podczas, gdy przeszukania z rozbieraniem mogą być niekiedy konieczne w celu zapewnienia bezpieczeństwa w jednostce penitencjarnej lub zapobiegania zakłócaniu porządku w więzieniach, muszą zostać przeprowadzone w odpowiedni sposób (zobacz *Iwańczuk*, cytowany powyżej, § 59).

2. Czy ingerencja była zgodna z prawem

46. Polecenie poddania się oględzinom ciała oraz kara za odmowę jego wykonania miały solidną podstawę w przepisach prawa krajowego, mianowicie Kodeksu karnego wykonawczego. Trybunał jest ponadto przekonany, że zakwestionowana ingerencja realizowała uprawniony cel “zapobiegania zakłócaniu porządku lub przestępstwu”.

3. Czy ingerencja była proporcjonalna do uprawnionego celu

47. Trybunał zauważa, że w przeciągu okresu osadzenia w dwóch jednostkach penitencjarnych od dnia 24 maja 2011 roku do dnia 10 czerwca 2013 roku skarżącemu kazano pięciokrotnie poddać się oględzinom ciała, z których trzy podlegają ocenie Trybunału (zob. paragrafy 36, 37 oraz 44 powyżej).

48. Trybunał zgadza się z wyjaśnieniem Rządu, że polecenia przeprowadzenia oględzin ciała skarżącego zostały wydane w kontekście opuszczenia przez niego terenu jednostki lub podczas przyjęcia do innego więzienia. Jednakże kolejne stwierdzenie Rządu, że istniała groźba, że skarżący może zabrać ze sobą przedmioty niebezpieczne nie znajduje potwierdzenia w materiale dowodowym. Skarżący nie został objęty reżimem więźnia niebezpiecznego. Nie wykazano też, że w przeszłości skarżący dał władzom penitencjarnym jakikolwiek powód, by myślały, że może zachowywać się w sposób niebezpieczny lub wnieść przedmioty niebezpieczne na teren jednostki. Podczas, gdy zachowywał się w sposób

wulgarny i obraźliwy z dokumentów przedłożonych przez strony wynika, że jego zachowanie nigdy nie przekroczyło granic słownego nadużycia. Trybunał zdaje sobie sprawę z potrzeby zapewnienia bezpieczeństwa w instytucjach, w których przebywają ludzie pozbawieni wolności, jednakże uważa, że mocno inwazyjne i potencjalnie upokarzające środki, takie jak kontrole osobiste lub przeszukania z rozbieraniem wymagają przekonującego uzasadnienia. Nie wydaje się, by takie uzasadnienie zostało przedstawione skarżącemu przez władze penitencjarne w przedmiotowej sprawie. Trybunał zauważa ponadto w odniesieniu do Rzecznika Praw Obywatelskich, że w wydanych rekomendacjach z dnia 23 grudnia 2014 roku zwrócił uwagę na fakt, że prawo krajowe stosowane w praktyce nie zapewniało osadzonemu skutecznego środka odwoławczego pozwalającego na zakwestionowanie decyzji w przedmiocie przeprowadzenia kontroli osobistej (zobacz paragraf 30 powyżej). Wobec braku takiego skutecznego środka odwoławczego, trudno jest egzekwować na szczeblu krajowym wymóg wystarczającego uzasadnienia kontroli osobistych lub przeszukań z rozbieraniem.

49. W odniesieniu do kar dyscyplinarnych, które zostały zastosowane wobec skarżącego Trybunał zauważa, że na początku skarżący został ukarany naganą, następnie zakazem otrzymywania paczek, a ostatecznie, gdy odmówił poddania się oględzinom ciała po raz trzeci, bardziej dotkliwym ograniczeniem, mianowicie umieszczeniem w celi izolacyjnej na okres siedmiu dni (zobacz paragraf 18 powyżej). Trybunał uważa, że kary zastosowane wobec skarżącego miały poważny charakter, w szczególności umieszczenie skarżącego w celi izolacyjnej, mając na względzie fakt, że przesłanki dotyczące ich wymierzenia nie zostały wyjaśnione. Sądy krajowe, do których skarżący wniósł zażalenia stwierdziły, że środki dyscyplinarne zostały zastosowane właściwie wobec odmowy skarżącego poddania się oględzinom ciała. Jednakże, nigdy w żadnym postępowaniu przed sądem krajowym nie zbadano kwestii, czy istniały poważne i uzasadnione przesłanki, które wymagały poddania skarżącego takim przeszukaniom (zobacz paragrafy 16 oraz 20 powyżej).

50. Z powyższych rozważań wynika, że nie wykazano, że zakwestionowana ingerencja była uzasadniona nagłą potrzebą społeczną oraz że była proporcjonalna w okolicznościach niniejszej sprawy.

Trybunał stwierdza zatem w konkluzji, że doszło do naruszenia Artykułu 8 Konwencji.

III. ZASTOSOWANIE ARTYKUŁU 41 KONWENCJI

51. Artykuł 41 Konwencji stanowi:

“Jeśli Trybunał stwierdzi, że nastąpiło naruszenie Konwencji lub jej Protokołów, oraz jeśli prawo wewnętrzne zainteresowanej Wysokiej Układającej się Strony pozwala tylko na częściowe usunięcie konsekwencji tego naruszenia, Trybunał orzeka, gdy zachodzi potrzeba, słuszne zadośćuczynienie pokrzywdzonej stronie.”

A. Szkoda

52. Skarżący dochodził kwoty 147.010.00 euro (EUR) z tytułu szkody niemajątkowej.

53. Rząd uznał roszczenie skarżącego za nadmierne i bezpodstawne. Stwierdził następnie, że skarżący nie poparł roszczenia żadnym dokumentem. W konsekwencji Rząd zwrócił się do Trybunału, by odrzucił roszczenie skarżącego.

54. Mając na względzie stwierdzenie naruszenia Artykułu 8 w przedmiotowej sprawie oraz dokonując oceny z uwzględnieniem zasady sprawiedliwości, Trybunał przyznaje skarżącemu kwotę 2.500 EUR z tytułu szkody niemajątkowej.

B. Koszty i wydatki

55. Skarżący nie dochodził zwrotu kosztów i wydatków poniesionych w postępowaniu.

C. Odsetki za zwłokę

56. Trybunał uznaje za właściwe, by odsetki za zwłokę były oparte na marginalnej stopie procentowej Europejskiego Banku Centralnego, powiększonej o trzy punkty procentowe.

Z TYCH PRZYCZYŃ, TRYBUNAŁ JEDNOGŁOŚNIE,

1. *Uznaje* skargę na podstawie Artykułu 8 Konwencji za dopuszczalną, a pozostałą część skargi za niedopuszczalną;
2. *Stwierdza*, że doszło do naruszenia Artykułu 8 Konwencji;
3. *Stwierdza*
  - (a) że pozwane państwo ma zapłacić skarżącemu w terminie trzech miesięcy od daty uprawomocnienia się wyroku zgodnie z Artykułem 44 ust. 2 Konwencji kwotę 2.500 euro (dwa tysiące pięćset euro), powiększoną o wszelkie podatki, które mogą zostać nałożone na tę kwotę, tytułem poniesionej szkody niematerialnej, przeliczoną na walutę polską po kursie obowiązującym w dniu wydania rozstrzygnięcia;

(b) że po upływie powyższego trzymiesięcznego terminu do momentu zapłaty, winny zostać naliczone od tych kwot odsetki zwykłe według marginalnej stopy procentowej Europejskiego Banku Centralnego powiększonej o trzy punkty procentowe;

4. *Oddala* pozostałą część roszczenia skarżącego o słuszne zadośćuczynienie.

Sporządzono w języku angielskim oraz obwieszczono pisemnie dnia 15 września 2015 roku, zgodnie z Regułą 77 ust. 2 i ust. 3 Regulaminu Trybunału.

Françoise Elens-Passos
Kancelarz Sekcji

Guido Raimondi
Przewodniczący